

تلنگر

نوروز، بهانه‌ای برای ترویج روابط انسانی

سیدحسین موسوی‌چلک
رئیس انجمن مددکاران اجتماعی ایران

● در فصل بهار حس خوبی به ما دست می‌دهد؛ چراکه آغار فصل بهار با عیدی همراه است که برای ما ایرانیان، صدای کوبه‌اش بر در، صدای ترویج مهربانی اجتماعی است و تقویت روابط انسانی و اینکه زندگی با همه فرازونشیبش چیزی جز دوست‌داشتن و عشق‌ورزیدن نیست. به قول حضرت حافظ شیرازی:

از صدای سخن عشق ندیدم خوش‌تر/ یادگاری که در این گنبد دوار بماند
وقتی در دلی عشق باشد تنفر، کینه و خشونت (که امروز یکی از نگرانی‌های ماست) کمرنگ‌تر خواهد شد و آن وقت نگاه ما به زندگی تغییر می‌کند و علاقه‌مندیم تا به هم بیشتر مهر بورزیم و در این صورت جای بیشتری در قلب انسان‌های اطرافمان خواهیم داشت و مروج روابطی خواهیم بود که «بوی انسانیت» می‌دهد و کنارمان افرادی را داریم که بیش از پول، میز، مقام و تجملات و... دغدغه انسانیت دارند. گاهی مواقع فراموش می‌کنیم که:

تن آدمی شریف است به جان آدمیت/ نه همین لباس زیباست نشان آدمیت
بیاییم ساختن چنین جامعه و محیطی را از خودمان شروع کنیم و منتظر نباشیم تا دیگران این محیط را برای ما بسازند. خودخواهی‌ها، خودبزرگ‌بینی‌ها، نخوت و کبر و غرور از جمله موانع ایجاد این فضای انسانی و دوست‌داشتنی در روابطمان خواهد بود. به قول شاعر:

در این دنیای بی‌حاصل چرا مغرور می‌گردی/ سلیمان گر شوی آخر نصیب مور می‌گرددی

یادمان نمی‌رود که یکی از کارهایی که همیشه به بهانه عید سعید نوروز انجام می‌شد، دستگیری از کسانی بود که گرفتاری‌هایی داشتند. این هم از ویژگی‌های نوروز بود (البته امروزه کمرنگ‌تر شده است). از جمله مؤلفه‌های مهم در روابط انسانی نیکویی‌کردن و نوع‌دوستی است و اینکه نسبت به دیگران بی‌تفاوت نباشیم تا احساس تنهایی اجتماعی را که امروزه دامگیر بسیاری از جوامع انسانی شده است، نداشته باشیم و این نشانی از افزایش حس مسئولیت‌پذیری در قبال اطرافیانمان است که خداوند هم در آیه پنج سوره مبارکه «انسان» به پاداش این رفتار افراد چنین بشارت داده است: «به یقین ابرار و نیکان از جایی می‌نوشند که با عطر خوشی آمیخته است». در ادبیات غنی فارسی هم به دفعات به این موضوع توجه شده که شعر زیبای سعدی شیرازی از جمله آنهاست: بنی آدم اعضای یک پیکرند؛ که در آفرینش ز یک گوهرند

چو عضوی به درد آورد روزگار/ دگر عضوها را نماند قرار
در واقع می‌توان گفت روابط انسانی کمک می‌کند تا حس خوشایند و مثبت زندگی‌کردن و اعتمادبه‌نفس در میان مردم در روابط بین فردی ساری و جاری باشد تا فقط به داشته‌های خوب گذشته‌مان دلخوش نباشیم و حسرت نخوریم و از بی‌مهری‌ها کلیه نداشته‌هایم، چراکه نیاز همیشگی همه انسان‌ها در همه جوامع داشتن روابط انسانی سالم است و به قول حافظ شیرازی نکوییم: شهر یاران بود و خاک مهربانان این دیار/

مهربانی کی سر آمد؟ شهریان را چه شد؟ نکته دیگری که اینجا می‌خواهم اشاره کنم این است که هر نوع سبک زندگی‌ای را که انتخاب می‌کنیم، نباید ما را از انسان‌بودن دور کند. موضوعی که معلم شهید دکتر علی شریعتی به‌خوبی به آن اشاره کرده است. آنجا که می‌گوید: «فرزند! تو می‌توانی هرگونه «بودن» را که بخواهی باشی، انتخاب کنی. اما آزادی انتخاب تو در چارچوب حدود «انسان‌بودن» محصور است». برای جامعه مددکاری اجتماعی نوروز امسال مصادف با روز جهانی مددکاری اجتماعی با شعار «ترویج اهمیت روابط انسانی» و روز ملی مددکاری اجتماعی با مناسبت ولادت بزرگ مددکار عالم اسلام حضرت علی(ع) با شعار «تاب‌آوری اجتماعی» است که فرصت را مغتنم می‌شمرم و فرارسیدن عید نوروز را به جامعه مددکاران اجتماعی ایران که ارتقای کیفیت زندگی و توسعه شاخص‌های سلامت اجتماعی را دنبال می‌کنند تا «به زیستن اجتماعی» در جامعه نهادینه شود، صمیمانه شادباش می‌گویم. بیاییم در آغاز سال ۱۳۹۹ از خداوند رحمان بخواهیم تا: برای همه ما ایرانیان عزیز-بهترین‌ها را رقم زند؛ چراکه شایسته بهترین‌ها هستیم و در سراسر این گیتی آرامش را به وجود آورد که مردم از این همه فشار و بحران‌های مختلف خسته شدند.

شرق روزنامه

www.sharghdaily.ir

یکشنبه ۳ فروردین ۱۳۹۹ • سال هفدهم • شماره ۳۶۷۵ • صفحه ۴

روزنامه‌فردا

قصه‌های شهر

سلام بر آدم‌های جدید!

گیتی مفرزاده

این‌طور که معلوم است، این اولین مطلبم در روزنامه «شرق» امسال است و از اتاق فرمان اشاره می‌کنند که از کجا معلوم این آخرین مطلب زندگی‌ات نباشد! شوخی بی‌نمکی در این روزهای کرونایی است اما من شوخی را دوست دارم(که همیشه می‌گویند درون هر شوخی، ردپایی از حرف جدی هم هست) و در پایان سال عجیب و پرحادثه‌ای که گذشت، بسیاری داغدار شدند، دوست دارم تا زنده‌ام کمی سرخوشانه‌تر به این سال و درس‌هایش نگاهش کنم. البته که سالی که گذشت، درس‌های بزرگ‌تری حکما برای کسانی که مناصب بزرگ‌تری دارند، داشته که به حول و قوه الهی امیدواریم فرصت نشان‌دادن درک درس‌ها را داشته باشند؛ وگرنه حسرتش باقی می‌ماند و روایتی هست که دوزخ چیزی نیست جز حسرت فرصت‌های از‌دست‌رفته. حالا بی‌خود نسخه بی‌عصاب نشوید و بگذارید حرفم را تا آخر بزنم. من جزء آن دسته آدم‌هایی بودم که تا همین یک سال پیش به نظرم گفتن بخشی از حقیقت، بهتر از دروغ گفتن بود. یعنی یک جور قرض و قایم‌ی سرم را بالا می‌گرفتم و می‌گفتم دروغ نگفتم، فقط همه حقیقت را نگفتم. احساسم این بود که با دروغ‌گفتن سر عده‌ای را کلاه می‌گذارم ولی با گفتن بخشی از حقیقت هم خودم را از انگ دروغ‌گویی خلاص می‌کنم، هم هزارویک توجیه منطقی و مصلحت‌اندیشانه دیگر دارم برای نگفتن بخشی از حقیقت. اما عواقب این راست‌گویی نصفه-نیمه بسیار فاجعه‌بارتر بود. تصور کنید همین ماجرای ویروس کرونا، یا ماجرای اینکه چرا فلان چیز این‌طوری شد یا بهمان چیز چطور اتفاق افتاده یا همه اتفاق‌های سال ۹۸ را ابتدا تا انتها را، آن کسی که درباره

این روزها

ملاحظات بهاری کرونایی

رویا مدر

•ردی از سال نو را روی کاغذ می‌آورم/ کاغذ زنگ دلشوره به خود می‌گیرد.
• سال کهنه را دور می‌ریزم/ به آلوده‌کردن بهداشت محیط متهم می‌شوم.
• سال اسقاطی را به مزایده می‌گذارم/ دریغ که بساط هیچ دلالی را در بازار کالاهای بازیافتی پر نمی‌کند.
• سال کبیسه ۱۳۹۸/ تخفیف یک‌روزه چرخ هستی به انسان، با ماسک و دستکش اضافه
• بهار از راه می‌رسد/ بوی الکل و مایع سفیدکننده و ژل ضدعفونی می‌دهد/ سرفه زنان به استقبالش می‌رود.
• نوروز امسال/ به لطافت شعر است/ با مضمون تنهایی
•در چهارشنبه‌سوری، زمستان دست‌هایش را روی آتش ضدعفونی می‌کند/ زمین نفس می‌کشد تا بهار بیاید.

تحلیل

راهی به رهایی

ابراهیم ایوبی - وکیل

۱. درآمد: قریب دو دهه است مقامات قوه قضائیه به دنبال سیاست «حبس‌زدایی»، «جرم‌زدایی» و در نهایت «فشارزدایی» هستند، اما نبود مجازات جایگزین مناسب، مهم‌ترین مانع است. «اعدام»، «حبس»، «جزای نقدی» و «شلاق» مهم‌ترین مجازات‌ها در «قانون مجازات اسلامی» و دیگر قوانین کیفری به شمار می‌روند. بدهی است استفاده وسیع از «اعدام» و سایر مجازات‌های سلب‌کننده حیات ممکن نیست و کیفر «شلاق» (که در تعزیرات تا حداکثر ۷۴ ضربه مجاز است) جدای از مناقشه در ماهیت آن چندان مؤثر نیست. «جزای نقدی» هم بر اثر ناتوانی مجرم به پرداخت جریمه -که این ناتوانی مالی تا توجه به افزایش سالانه میزان جزای نقدی و کاهش توان اقتصادی جامعه روزبه‌روز بیشتر می‌شود- به حبس تبدیل می‌شود. مناسب‌تر بود تمهیداتی مانند مجازات‌های جایگزین حبس، نه به‌عنوان توصیه و بخش‌نامه بلکه با اصلاح قوانین کیفری در متن مواد اعمال شود. درحال‌حاضر اعمال این توصیه‌ها سلیقه‌ای و گاهی به محل رقابت قضات جوان در فضای مجازی برای صدور آرای جذاب‌تر تبدیل شده است!

۲. مرخصی: مطابق «آیین‌نامه اجرایی سازمان زنداها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور» برای زندانیان با شرایطی امکان مرخصی پیش‌بینی شده است. از جمله اینکه در محکومیت به حبس تا ۱۵ سال، تحمل یک‌ششم از مدت و در محکومیت به حبس بیش از ۱۵ سال، گذراندن سه سال حبس الزامی است. برای اطمینان از بازگشت زندانی باید تأمینی (وثیقه یا کفیل) سپرده شود. البته رئیس قوه قضائیه در اوایل اسفندماه با صدور بخش‌نامه‌ای شرایط سهل‌گیرانه‌ای جهت اعطای مرخصی به زندانیان با هدف جلوگیری از شیوع ویروس کرونا صادر کرد. معرفی محکومین به زندان تا پایان فروردین نیز منع شده است.

۳. عفو: در اصل یکصدوهم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، وظایف و اختیارات رهبری احصا شده است. مطابق بند یازدهم، عفو یا تخفیف مجازات محکومین در حدود موازین اسلامی پس از پیشنهاد رئیس قوه قضائیه به مقام رهبری است که آخرین مورد آن درخواستی بوده که در تاریخ ۲۷ اسفند ۱۳۹۸ مورد موافقت قرار گرفته است. این عفو در چند بخش قابل بررسی است:

الف) محکومان به حبس: افرادی که مجازات اصلی آنها حبس بوده و پس از قطعیت حکم در حال گذراندن دوران محکومیت هستند. در محکومیت به حبس تا ۱۰ سال، به شرط تحمل یک‌سوم و در محکومیت به بیش از ۱۰ سال، به شرط تحمل نیمی از مدت حبس، بقیه مدت حبس بخشیده شده، همچنین تمام مدت باقی‌مانده در جرائم غیرعمدی (مانند جوارث راندگی) مورد عفو قرار گرفته است. زنان سرپرست و خانواده این‌زنان را به هر میزان محکومیت به شرط تحمل یک‌پنجم حبس از گذراندن باقی مدت معافند. تمام باقی‌مانده حبس بیماران صعب‌العلاج یا علاعج هم بخشیده شده است. افراد سالمند (زنان بالای ۶۰ سال و مردان بالای ۷۰ سال) به شرط تحمل یک‌پنجم حبس و اتباع بیگانه به جرم ورود

روایت این روزها

چرا قرنطینه را رعایت نمی‌کنیم؟

سیدحسین مهرآوران
متخصص داخلی و فوق‌تخصص ریه

● تعارف‌ها را کنار بگذاریم. شمار مبتلایان به Covid-19 در کشور بسیار فراتر از ارقام اعلامی وزارت بهداشت است. این مسئله با بررسی شمار بیماران بستری با تشخیص Covid-19 در بیمارستان‌های کشور در یک ماه اخیر، بیماران سرپایی مراجعه‌کننده به پزشکان عمومی، متخصصین داخلی، اطفال، عفونی و پزشکان فوق‌تخصص ریه که تحت درمان پیشنهادی فلوچارت کشوری قرار گرفته‌اند، در کنار سامانه خودارزیابی و خوداظهاری کرونا به سهولت قابل تبیین است. در بیماران مراجعه‌کننده سرپایی به کلینیک‌های تب- که شمار آنها در بسیاری از مراکز دانشگاهی بیش از چند صد بیمار در روز است- به‌ندرت تست تشخیصی PCR انجام می‌شود و باوجود محموله‌های کیت‌های اهدایی به کشور در هفته‌های اخیر، به دلیل محدودیت‌های لجستیک در انجام تست‌های تشخیصی، در بسیاری از بیماران بستری هم تشخیص صرفا با تابلوی بالینی، یافته‌های پارکلینیک و نمای رادیولوژیک تنبیک داده می‌شود؛ امری که به بازنمایی بسیار کوچک‌تر از واقع بحران کرونا در کشور منجر شده است.

با بررسی سناریوها برای شیوع کرونا در ایران در صورت کاهش سطح ارتباطات روزانه میان مردم تا ۸۰ درصد و رعایت جدی اصول بهداشتی، ضریب سرایت ویروس ۶۵ درصد افت می‌کند و پس از سه ماه شمار مبتلایان به میزان قابل‌وجهی کاهش می‌یابد؛ در حالی است که با کاهش ۵۰ درصدی سطح ارتباطات میان مردم و عدم رعایت اصول بهداشتی از جانب ۶۰ درصد از آنها، دوره شیوع می‌تواند شش ماه ادامه پیدا کند و در بیش از هشت ماه نزدیک به ۵/۳ میلیون نفر جان خود را از دست بدهند. تعطیلات عید، فرصت استراحت و تجدیدقوا برای بسیاری از هم‌میهنان عزیز است؛ درحالی‌که پزشکان، پرستاران و پرسنل بهداشت درمان کشور در آن روزهای دشواری را می‌گذرانند و با محدودیت‌های گوناگون در دسترسی به لوازم مراقبت فردی مواجه‌اند. در حالی اخباری از جان‌باختن مظلومانه شماری از پزشکان و سایر پرسنل بهداشت و درمان امروزه شنیده می‌شود که هنوز به نقطه اوج ابتلا به کرونا نرسیده‌ایم و توصیه‌های سازمان بهداشت جهانی جهت «اقدامات فوری و شدید کشورها»، «همیاری گروهی و رعایت فاصله از یکدیگر» و تغییر الگوی رفتاری چنان‌که باید تاکنون جدی گرفته نشده است.

سیستم بهداشت و درمان و اداره بیماران با ادامه این روند دچار فرسودگی می‌شود و افزایش موارد مبتلا و شمار بیماران بدحال از توان مدیریت بیمارستان‌های کشور و بخش‌های مراقبت ویژه(ICU) خارج خواهد بود. محدودیت‌های دسترسی به درمان‌های تحت بررسی در کشورهای پیشرفته که مسواری می‌تواند نجات‌بخش باشد(داروهای Remdesivir, Favipiravir, Tocilizumab, IVIG) در بسیاری از بیمارستان‌های کشور دیده می‌شود و فاجعه ملی در صورت تداوم الگوهای نادرست رفتاری- بهداشتی هم‌میهنان و فقدان عزم جدی مسئولان در اتخاذ تدابیر قاطعانه نامحتمل نخواهد بود.

